

Еремия.

(Прѣсича я). Че го правятъ отъ смирение!

Бистра.

Инакъ!

Еремия.

Човѣкъ, който единъ цѣль животъ е скубаль сиромашъта; който е продаваль и сѣтния парцаль на бѣдняка, за да прибере вземанието си, когато е чуваль писъка имъ, когато е виждалъ кървавитѣ имъ сълзи, не се смилль, че когато умра ли? Такъвъ човѣкъ да доди до смирение — то е невѣроятно. Алчниятъ, и като дава милостиня, пакъ краде! (Раздразнено). О, това сж своего рода ехидни — и азъ не имъ вѣрвамъ!

Мълчанце.

Бистра.

(Съгледва, че първата боя на рисунката е изсѣхнала и почва да повтаря. Камбавата сипра и настава тишина).

VIII.

Инокентий и Архирейския намѣстникъ Тодоръ свършили изповѣдъта се връщатъ.

Инокентий.

(Къмъ Бистра и Еремия). На това хубаво врѣме и да стоите още тукъ!

Бистра.

Ще извинявашъ, дѣдо, че останахме тукъ: знаешъ отъ мойта стая не се вижда тѣй добръ билото.

Инокентий.

Нищо, нищо. (Къмъ Тодора). Поседни, Тодоре.

Бистра.

Сега пийвате по едно кафе, не ли?